

אור

הגאולה

הספר שלי אתחלתא דגאולה

10 פר' בשלח ט"ו שבט תשע"ג

עיונים ועצות למעשה מתורות רביה"ק ■ עפ"י העמוד היומי בליקו"מ

לוח העמוד היומי			
יום	התאריך בחודש	העמוד בליקו"מ	ליקו"מ ייחודי
שבת	ט"ו	לד.	י'
ראשון	ט"ז	לז:	י"א
שני	י"ז	לח.	י"ב
שלישי	י"ח	לח:	י"ג
רביעי	י"ט	לט.	י"ד
חמישי	כ'	לט:	ט"ו
שישי	כ"א	כ.	ט"ז

לקוטי-הלכות הלכה למעשה

עפ"י הדף היומי בליקו"מ

דף ד-ד' ה' נדרים ושבועות ב-ד'

א. כשצריכין לעלות מטומאה לטהרה, צריכין לדבק עצמו בבחינת האור הגנוז - הינו התורה הנעלמת, ששם אין שום פגם מגיע כלל, ושם כולו טוב, וכשמדבקין עצמו לשם, יכולין לשוב אל ה' אפלו משאול תחתיות. (ב - י"א)

ב. אפילו לימין אסור לסור מדרך הישר של התורה הקדושה, הינו להרבות ולהוסיף יותר ממצות התורה, שזה בחינת נוטה לימין אסור לנו גם כן, כמו שכתוב, 'לא תוסיפו על הדבר ולא תגרעו ממנו', כי לפי עצם הבהיותו של איש הישראלי היה נכסף להוסיף על מצות התורה. אך התורה הקדושה הזהירה על זאת בלאו דבל תוסיף, כי כשמוסיפין על התורה, אפילו אם כוונתו לשמים, אף על פי כן הוא נוטה מן הדרך הישר, ומקלקל הצמצום הקדוש שזה עקר קיום העולמות, ואזי, הוא בחינת ריבוי אור, שגורם חס ושלום, שבירת כלים - חורבן העולמות. (ג - א)

"והנה לפי עצם אור להביותו עד אין סוף, אינו מספיק לו תרי"ג מצות התורה הקדושה, כי אור להביותו הוא נכסף, ומשתוקק, ומתגעגע להיות דבוק ונכלל בה' יתברך תמיד לעולם ועד, ושלא יפנה עצמו לשום דבר מהעולם, אפילו לשום דבר המותר, רק יהיה תמיד דבוק בה' יתברך בלי הפסק רגע כלל. אך באמת זה אי אפשר בשום אופן, כי אם כן היה מתבטל במציאות ולא היה מתקיים ישותו כלל, והיה נחרב העולם חס ושלום, וה' יתברך רוצה בקיום העולם."

ג. ועל כן על פי רוב האדם נופל לעונות, על על ידי ריבוי המצות והדקדוקים של הבעל דבר, שמרבה להחמיר ולדקדק עליו ביותר, ומפתהו למצות <<<<

חשיבות הלימוד

שיחתו הקדושה של רבנו זכרוננו לברכה אור ליום שני פרשת נח תק"ע: **התורה שלי גדולה מאד. והיא כולה רוח הקדש ויכולין לידע ממנה עתידות**, שמי שיטה עצמו ויאזין ויקשיב התורה שלי יוכל לידע עתידות שיהיה. ואין צריך לומר אחר כך כשנעשין הדברים בעולם שאז יכולין בודאי למצא הכל בתוך התורה שלי ולראות ולהבין שהכל מבאר בתוך התורה שנאמרה כבר. (שיחות הר"ן - קצ"ו)

תורה כ"ג - "צוית צדק"

עבודה-זרה או שפע כפול

בתאוות ממון, וכל הזמן עובד קשה להשיג עוד כסף, ועוד כסף. ואינו מאמין שהשם יתברך יכול לפרנס את האדם בסיבה קלה, הוא עובד את כל סוגי העבודות זרות - אלהים אחרים, ונקשר בפנים דסטרא אחרא, עצבות, חושך, מיתה, ¹

מקור השפע

השפע נמשך מהדעת, ודעת הוא תורה, ועל כן כפי עסק האדם בתורה, כך נמשך לו שפע. "כי כל ההשפעות נמשכין מהדעת בחינת דעת חסרת מה קניית, דעת קניית מה חסרת, כמו שאמרו רבותינו זכרונם לברכה (נדרים מא). וכמו שכתוב וּבְדַעַת חֲדָרִים יִמְלֵאוּ, הינו התורה שהיא הדעת משם נמשכין כל ההשפעות והעשירות." (ליקו"מ ²)

בשחאלה עושר וכבוד

באדם יש ימין, ושמאל, ימין - הוא הדעת, והתורה, דהיינו כשהאדם מחובר לדעת ולתורה - שזה פנימיות, אזי הוא נקשר בימין, וזה עיקר האדם.

מה שאין כן כל מעשי ידי האדם, נמשכים מהשמאל, ובוזה כלול גם כל המשא ומתן, והעשירות, כמבואר בפסוק 'בשחאלה עושר וכבוד'. "כי האדם עם מעשה ידיו שהוא העשירות והמשא ומתן שלו הם בחינת ימין ושמאל, וכגלגליות התורה והדעת שהוא בחינת אדם, הוא בחינת ימין, בבחינת מימינו אש דת למו. והעשירות שהוא נמשך על ידי מעשה ידיו של אדם בבחינת וּבְרַכָּךְ כָּל אֲשֶׁר תַּעֲשֶׂה זֶה בְּחִינַת שְׂמָאל בְּחִינַת בְּשִׂמְאֵלָה עֶשֶׂר וְכָבוֹד." ²

גילוי הדעת

'דעת חסרת מה קניית, דעת קניית מה חסרת', הכל מתחיל בדעת, שזה כל האדם. וכשהאדם רוצה לזכות לגלות ולהוליד דעת, אזי הוא צריך לצעוק שבעים קולות,

ס"ק א': **כִּי כָל עֲבוֹדוֹת זָרוֹת תְּחוּבִים בְּמִמּוֹן. וּבִשְׂבִיל זֶה מִמּוֹן עִם אוֹתוֹתָיו גִּימְטְרִיא ק"ם, כְּגֹד ק"ם קְלִין, שֶׁהִשְׁכִּינָה צוּחַת: 'קְלִי מְרַאשִׁי! קְלִי מְזֻרְעִי! עַל אֱלוֹ הַנוֹפְלִים בְּתַאֲוֹת מִמּוֹן, שֶׁהֵם עֲבוֹדָה זָרָה כְּלוּלִים מֵעֲבוֹדוֹת זָרוֹת שֶׁל שְׂבָעִים אַמּוֹת:**

וְזֶה שְׂאֵמְרוּ חֲכָמֵינוּ, זְכַרְנוֹם לְבְרַכָּה 'קִשְׁיִן מְזוֹנְוֹתָיו כְּפָלִים כְּיֹלְדָה', כִּי הַיּוֹלְדֵת רָאמַת עֵי"ן קְלִין קָדָם הַלְדָּה, וְהָכָא יֵשׁ ק"ם קְלִין שֶׁהֵם שְׁנֵי פְעָמִים עֵי"ן:

וְזֶהוּ 'וְאֵל תְּהִי רָשָׁע בְּפָנָי עֲצָמָד', 'בְּפָנָי' זֶהוּ בְּחִינַת פְּנִים דְּסִטְרָא אַחְרָא, הַבָּא מִחַמַּת תַּאֲוֹת מִמּוֹן, שְׂאִין מֵאִמּוֹן בְּהַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא, שֶׁהוּא הָזָן וּמְפָרְנֵס, וְהוּא חוֹשֵׁב "כַּחַי וְעַצֵּם יָדִי עֲשֵׂה לִי אֶת הַחֵיל הַזֶּה". וְזֶה 'עֲצָמָד', לְשׁוֹן עֲצֵם יָדִי:

פנים דסט"א

יהודי שומר תורה ומצוות, מתפלל שלוש תפילות ביום, מקפיד על קלה כחמורה, אך אם הוא מונח

תְּהִלָּה לְאֵל קְדָמֵנוּ הַיּוֹם מִצְוֹת מִלְּךָ כְּרָאוּי בְּעֶזְרַת הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ, אֲשֶׁרֵינוּ אֲשֶׁרֵינוּ שְׂאֵנוּ מְזַרְעֵ בֵּית יִשְׂרָאֵל שֶׁכְּלָנוּ חַתוּמִים בְּחוֹתְמוֹ שֶׁל אֲבָרְהָם אֲבִינוּ עָלֵינוּ הַשְּׁלוֹם אֲשֶׁר זֶה קִיּוֹם כָּל הָעוֹלָם הַזֶּה וְכָל הָעוֹלָמוֹת הַתְּלוּיִים בוֹ, אֲשֶׁר עַל יָדֵינוּ זֶה כְּלָנוּ נִקְרָאִים בְּשֵׁם צְדִיקִים כְּמוֹ שֶׁשְׂמַעְתִּי מִפִּי הַקְּדוֹשׁ, וְזֶה מִמֵּתִיק כָּל מִינֵי מְרִירוּתָא דְעֻלְמָא שְׂלָא הָיָה אֲפֻשֶׁר לְסַבְּלוּ אֱלֻמְלָא מִלְּחָא וְכוּ' וְכַנְבָּאָר (בְּסִימָן כ"ג לְקוּטִי ח"א) וְעָקָר בְּכַח הַצְדִּיק שֶׁהוּא בְּרִית מְלַח עוֹלָם בְּאֵמַת בְּכָל הַבְּחִינוֹת וְכוּ': (עלים לתרופה - מכתב שני"ג)

שלו, ומתלבש עצמו במצוות, ואחר כך מביאו לידי עונות חס ושלום. (ג - א)

ד. צריכין לבקש ולהתחנן הרבה לפני ה' יתברך, שיזכה לדעת איך להתנהג בענין צמצום ההתלהבות, כי בודאי צריכין להתגבר מאוד לכסוף ולהשתוקק לה' יתברך תמיד בהשתוקקות עצום. ואף על פי כן צריכין לצמצם ההתלהבות, שלא יהיה יותר ממדרגתו. ועל כן אי אפשר להיות איש הישראלי באמת, כי אם כשזוכין להתקרב לצדיקים אמתיים, כי הם יורו אותו את הדרך אשר ילך בה, ואת המעשה אשר יעשה, באופן שיהיה ההתלהבות והתשווקה כראוי בהדרגה ובמידה. (ג - א)

ה. בכל דור ודור אנו צריכין לצמצם האור כביכול כל אדם לפי בחינתו. ועל כן התורה שקבל משה רבינו מפי הגבורה, ומסרה לנו, אנו צריכין בכל דור ודור לחכמי הדור, שיפרשו אותה לנו היטב בחכמתם הקדושה, כי אנו אי אפשר לנו לידע דבר מהתורה בעצמנו כי הוא בערכנו בבחינת אין סוף. (ג - ד)

"על כן צריכין החכמים בכל דור לעשות סיגים חדשים, ולתקן תקנות חדשות משמרת למשמרת, כי הם צריכין בכל פעם לצמצם אור האין סוף בהדרגה ובמידה."

ו. באמת צריכין להתרחק מנדרים שלא יהיה חס ושלום בחינת ריבוי אור, כי מי יודע איך לצמצם האור בהדרגה, רק מצוה לנדור בשביל פרישות, כמו שאמרו רבותינו זכרונם לברכה ינדרים סיג לפרישות'. (ג - ו)

ז. על ידי ציצית ותפילין, זוכין לצמצם את האור בהדרגה ובמידה. (ג - י"ג)

ח. כאשר שמעתי מפיו הקדוש בפירושו, כי זה עיקר גדולת נוראותיו של הצדיק האמת, שיש לו כח כזה שיכול להאיר הדעת הקדוש בבנים ותלמידים, ויכול להודיע לדרי מטה, אפילו להמונחים בדיוטא התחתונה מאד, להודיעם כי ה' הוא האלקים, להאיר בהם הדעת הקדוש הזה, ולהוציאם מעוונות, על ידי שמגלה להם כי מלא כל הארץ כבודו, ועדין ה' עמם ואצלם וכו', **כי אין שום יאוש בעולם כלל**. ולא די שמקיים ומאשר הנמוכים והירודים מאד מעפר ומאשפות ממש, ומקיץ ומעורר אותם, ומחיה אותם, ומחזיקם שלא יתיאשו מלצער לה' יתברך בשום אופן, עד שמשבים לתוכי הקדושה באמת, אף גם הוא נותן בהם כח להאיר הדעת גם באחרים, להעמיד בנים, ותלמידים, וגם הם מקיימים ירודים ונופלים מעפר ומאשפות, ומאירים בהם הדעת הקדוש וכו'. (ד - ו)

כדי לזכות לדעת אמת - דעת תורה. וגם כדי להכניע את השבעים אנפין חשוכין - שהם הקליפות המנסים להאחז, ולבלבל, ולהפוך, ולהסתיר את הדעת. "כי עקר ה'לצה של אדם ש'הוא בחינת התגלות הדעת, ש'צה עקר אדם, הוא נמשך מבחינת ימין, ש'הוא בחינת התורה, בחינת עין ימין, בחינת שבעים פנים לתורה.

ועל כן צריכין קדם ה'לצה שבעים קליו, כנגד השבעים אנפין חשוכין, ש'הם כנגד העין פנים, והם רוצים חס ושלום, למנע ולעקב התגלות הדעת וה'לצה, וצריכין כנגדם לעקב עין קליו לשבבם ולהכניעם. ואז נולד האדם, בחינת דעת, בחינת תורה, בחינת שבעים אנפין נהירין."

מה עם השמאל?

אפילו שזכה כבר להמשיך דעת, אבל הדעת והשפע שהמשיך נמצא בימין, ובכדי להמשיך את השפע לשמאל, שיהיה לו גם שפע בגשמיות - שפע ממון, צריך עוד שבעים קולות, בכדי שחלילה כשהממון יגיע לשמאל, שלא יתאחז, בזה הממון, הקליפות והשבעים פנים חשוכין, ששורשם בשמאל. "ועל כן המזונות ש'באים משמאל צריכין ש'תי בחינות השתלשלות, כי אחר כך צריכין עוד להשתלשל מימין לשמאל, על כן צריכין ש'תי פעמים שבעים קליו, כי עקר א'חיזת האנפין חשוכין ש'בשביל זה צריכין לעקב השבעים קליו, הוא מבחינת שמאל פ'דוע, ועל כן אפילו כשנמשך דעת בחינת תורה, בחינת ל'דה, ש'הוא בבחינת ימין, אף על פי כן צריכין שבעים קליו, כי מאחר ש'למטה יש בחינת שמאל גם כן, צריכין שבעים קליו כ'די שלא יתגברו חס ושלום, השבעים אנפין חשוכין ש'אחיזתם משמאל." 2

חצי יגיעות

"ו'הנה מחמת זה בעצמו ש'המזונות קשים כל כך כפלים פיול'דה בחינת מאה וארבעים קליו, על כן אין אדם מת ו'חצי תאנות ב'ידו, כי המזונות באים בקשוי כל כך צער כפלים פיול'דה, ואחר כך מאומה לא ישא בעמלו, כי אחר כך אין ב'ידו רק חצי יגיעות, כי היגיעה ה'יתה ככפלים מ'לדת ה'רנח." 2

שפע כפולה

"ו'שמעתי מ'רבנו ז'כרוננו ל'ברכה על זה הענין ש'אמרו ר'בותינו ז'כרונם ל'ברכה, אין אדם מת ו'חצי תאנות ב'ידו. ש'יש שפע כפולה בחינת ו'קסף תול'פות ל'ך. וכ'שזוכין ל'בחינה זו בחינת שפע כפולה נצל מבחינת אין אדם מת ו'חצי תאנות ב'ידו מאחר ש'זכה לשפע כפולה ו'הבו. כי עקר מה ש'אין חצי תאנות ב'יד האדם לעולם, הוא מחמת ש'צער ככפלים, על כן כל מה ש'מרויח חסר לו עוד ב'יותר, מחמת ש'צער ו'יגיעות ה'יתה ככפלים - בחינת כפלים פיול'דה. ועל כן אין תקנה ל'זה, כי אם ש'זוכין ל'בחינת שפע כפולה, ואז נתמלא כל ר'צוננו." 2

לקשר את הכל לשורש

יש מנהיג לעולם - בעל הבירה, שבידו הכל, וממנו הכל, הכסף, ההצלחה, העשירות. וכשיודעים את זה בידיעה ברורה, וכל הזמן מקשרים רק אליו את העשירות וההצלחה - כלומר שיודעים וזוכרים שההצלחה הוא רק

צדקה ללומדי תורה

על ידי צדקה, ב'פרט צדקה ל'לומדי תורה על ידי זה נתתקן הממון. (ליקו"ה 2)

הגבהת התורה

מ'צוה זו של הג'בהה היא ב'בחינת תקון תאנות ממון, על כן מ'פזרין עליה ממון ב'יותר, ועל כן נו'הגין לקנותה ב'דמים יקרים ש'זהו בחינת תקון תאנות ממון כ'נ"ל. (ליקו"ה 2)

יין של קידוש

יין גימטריא ע' - בבחינת עין, ועל ידי שמסתכלים בעינים, ביין של הקידוש, נמשך ע' אנפין נהירין, ונתתקן תאוות ממון. (ליקו"ה 2)

מרגלים

כל אלו המ'שקעים ב'תאנות ממון נ'קראים מ'רגלים, כי נוסעים תמיד ל'מרחקים ומ'רגלים ומ'שוטטים כ'כל הארץ ב'שביל ממון. ו'שאינם מאמינים בה' יתברך ש'יוכל לה'זמין להם פ'רנסתם במקומם בלי ט'רחא כ'מו המ'רגלים ש'לא האמינו בה' יתברך ש'יתן להם ארץ ישראל ש'הוא מקור ה'ברכות בלא ד'רך ה'טבע כ'ל. (ליקו"ה 2)

מאיתו יתברך, ולא בכוחי ועוצם ידי, על ידי זה זוכים שנמשך שפע כפול - בקלי קלות. "כי באמת צריכין לקשר הכל אל ש'רשו ש'בכד'שה, ב'פרט הממון ו'העשירות, ש'בש'רשו הוא ג'בה מאד מאד, בחינת אור צח ומ'צחצ'ח, כי ש'רשו ב'מזל ד'כל מזונא בה תל'ן. וכ'שמקשר הממון ו'החשפ'עה ו'כל העשירות שלו לש'רשו ש'בכד'שה - ד'הינו להדעת. אזי נמשך בחינת שפע כפולה, כי אז כ'שמקשר העשירות לש'רשו ו'נתבטל תאנות ממון ש'עקר התאנה הוא למטה מחמת ש'נפל ו'נתרחק מ'ש'רשו, ואזי כ'שמקשר העשירות לש'רשו, אזי נמשך ב'רכה בכל א'שר הוא עושה בבחינת 'ב'רכ'ך בכל א'שר תעשה'." 2

שמח בחלקו

איזהו עשיר? השמח בחלקו, ועל ידי שזוכה לשפע כפול, הוא זוכה לשמחה בחלקו. ואינו מתאוה ורוצה כלל עוד ממון. "זוכה להיות ש'מח ב'חלקו, ו'נתבטל בחינת בע'בון תאכ'לנה. בבחינת ב'ר'כת ה' היא תעשיר ולא יוסיף ע'צב ע'מה'. כי ש'זוכה ש'נש'תלח ב'רכה ב'מעשה י'דיו, על ידי ש'מקשר העשירות ו'הפ'רנסה לש'רשו, לדעת העליון, ואזי נתבטל בחינת הע'צב, בחינת בע'בון תאכ'לנה. כי הוא ש'מח ב'חלקו, מאחר ש'ש'רה בו ב'ר'כת ה' - וכ'ש'ש'רה ב'ר'כת ה' בכל א'שר יש לו, ב'נדאי אינו מ'תאנה יותר, כי זה עקר העשירות העולה על כל מיני עשירות ש'בעולם." 2

שבת - גילוי הדעת

שבת קודש, זמן התגלות הדעת, ועל ידי זה נמשך ברכה והצלחה - שפע כפול, עד שאין צריך שום עשה גשמית. "עקר ה'ברכה הוא מ'הדעת,

מינים
על ת"ר כ"ג

מבחינת שבת שהיא בחינת דעת, כי בשבת מאירין כל השבועים פנים לתורה, כי אז נתנה תורה, ואז נמשך הדעת פידוע, ואז הוא תקון תאנות ממון. כי כל ששת ימי החל הוא בחינת שטו העם ולקטו - בחינת הטרחה והיגיעה אחר הפרנסה, בחינת בעצבון תאכלנה, כי אז הם ימי המעשה, שהוא בחינת משא ומתן, שהוא בחינת עשייה. ובשבת היא שביטה מכל, ונתבטל כל המלאכות, וכל העשיות ועובדין דחל. כי בשבת הוא שמחה וחדנה, ואנפין נהירין, ואז מאיר שרש הדעת.

'בחינת מזלא דכל מזונא בה תלון', בחינת עינא חד דרחמי המאיר בשבת פידוע ומשם נמשך ברכה ושפע, בחינת לחם משנה, בחינת שפע כפולה".²

על ידי זה נמשך משם ברכה ושפע בחינת לחם משנה, בחינת שפע כפולה.²

שבת - מקור השפע

משבת-קודש מקור השפע, משם נמשך ברכה ושפע לכל ימי השבוע. "בשבת נמשך ברכה לכל ששת ימי החל, הינו שעל ידי זה שזוכין בשבת לדעת, שעל ידי זה נתבטל תאנות ממון, וזוכין להתענג על ה' - לקשר הכל לשרשו העליון,

עונג בימי החול

המתענג בימי החול, הוא פוגם בעונג שבת. "שבת הוא תקון תאנות ממון, ועל כן נמשך אז שפע כפולה, והגנב שפגם בזה משלם כפל וכוי כפ"ל. וזה שמויבא בזהר שמי שפוגם בענג שבת ומענג עצמו בימי החל הוא כמו הגנב וכוי".²

1. כמבואר כל זה בתורה. 2. לקוטי הלכות חו"מ - גנבה ב. 3. או"ח - ברכת המזון ומים אחרונים הלכה ד.

"ותצילני ברחמיך הרבים שלא אהיה נבהל להון, ולא אטריד את דעתי לרדוף אחר הפרנסה חס ושלום, ביגיעות גדולות ובטרחות עצומות חס ושלום. רק תשפיע עלי ברחמיך, ותטע ותקבע בלבי אמונה ובטחון שלם באמת. ואהיה בוטח בה' לבד, ואדע ואאמין באמת, כי לא ממוצא וממערב וממדבר הרים. כי לא בכחו יגבור איש. ואין יכולת כלל בכחי ועוצם ידי לעשות חיל ועשירות כלל, רק הכל מאתך לבד. "והעושר והכבוד מלפניך ואתה מושל בכל". ואאמין באמת ובאמונה שלמה שאתה יכול להזמין לי פרנסתי בשלמות בסיבה קלה, בלי שום יגיעות וטרחות וטרדות כלל. ולא אבלבל את מחשבתי בשביל טרדת הפרנסה כלל, רק אזכה להיות חזק במדת האמונה והבטחון בך יתברך תמיד." (לקוטי תפילות כ"ג)

השליח המופלא / המשך סיפור

הסכים הגאון ר' דובער ממעזריטש לדברי ה"פני יהושע" ונסע אל הבעש"ט. שם בקודש פנימה נעשה תלמידו המובהק והמובהר. שם עלה ונתעלה כאחד משרפי מעלה. שם קיבל מרבו רזין דאורייתא---

גבוה מעל גבוה, אין לנו יד להקשות דבר מה" עוד סיפר ה"בעל התניא" את אשר שמע מפיו רבו הקדוש הגאון האמיתי ר' דובער ממעזריטש: שפעם אחת דרש הבעש"ט הק' לתלמידיו רזין דאורייתא אשר לא שמעה אוון מעולם ואין נמצא מזה כלל מספרי המקובלים הראשונים ולא בכתבי הארז"ל, וכל תלמידי הבעש"ט הק היו גאוני עולם ובפרט הגאון האמיתי ר' דובער ממעזריטש אשר ידוע היה ומפורסם לכל אשר ה"עובד-אלוקים" הזה לא הניח שום ספר בנגלה ובנסתר אשר נמצא במדינתנו אשר לא חזר אותו ק"א (מאה ואחת) פעמים עוד קודם התקשרותו לרבו האלקי הקדוש הבעש"ט ואמר ל"בעל התניא" בזה הלשון, שבפעם הזה ששמענו ממנו רזין דאורייתא נבהלנו ברעיונינו עד שאין להאמין שנפש המלובש בגוף הגשמי מבשר ודם יגלה רזין טמירין אשר בוודאי כמוס ונעלם ממלאכי מרום, עלה בדעתנו שבוודאי ה"גשם" (הגוף הגשמי) חלף הלך לו ורק הנשמה הקדושה לבד היא המדברת!!! עד שכמה תלמידים מרוב התפעלותם נגשו להבית-יד (שרוול) שלו (של הבעש"ט) ומשמשו אם יש בתוך הבית יד גשם יד הגשמי....

(ספר סיפורים נוראים)

הבעש"ט אמר לו שעליו לנסוע עוד פעם אחת לקארליסבאד וכן עשה, כעבור שנה נסע אכן לקארליסבאד ונתאכסן גם-כן אצל הגאון ה"פני יהושע" כדרכו מימים ימימה.

בעת שהותו שם בצוותא-חדא שוחחו זה עם זה שני הצדיקים והגיעה שיחתם אל ענין הבעש"ט. אז פתח פיו בסילודין וביראה הגאון ר' דובער והחל מפאר, משבח, ומפליא עד למאוד את גודל רוממותו ושגב קדושתו של הבעש"ט הקדוש כמו אחד מהתנאים.

שאל אותו הגאון ה"פני יהושע": "והיכן הם כל הקושיות שהיו לכם על הבעש"ט? איך יתורצו?"

ענה ואמר לו הגאון ר' דובער: "עד עתה חשבתי אותו לאיש בין אנשים והיה שייך להקשות עליו קושיות, אבל כעת כאשר אני מכיר, אשר לא יאומן כמעט שהוא ילוד-אישה כי אם ממלאכי מרום ואי אפשר לנו להשיג אף שמץ מה ממהותו, לכן היות שהוא למעלה למעלה מהשגתינו לגמרי,

לחדד את השכל
על התורות הנלמדות בעמוד היומי
מה מרמזת קביעת המזוזה בשליש העליון?
התשובה משבוע שעבר: זוהרנ"ת נולד בט"ו בשבט שנת תק"ם (ימי זוהרנ"ת א')

"הצילני מקליפת המן עמלק, וזכני לקדושת מרדכי ואסתר"

תקופת חושך, תקופת הסתרה, הפסקת הפריחה, ירידה אחר ירידה. איה הפריחה? איה ההצלחה? היכן האורה? אך הכל רק מבחוץ. בפנים, בעומק, בתוך הנשמה בוערת האמונה... כי כשלא עוזבים את הצעקה לא מאבדים את התקווה לעולם לא יכבה אור הנשמה---

הצעקה כה חזקה שלא ניתן לתארה 'אנא ה' הושיעה נא- אנא ה' הצליחה נא'. אתה כל תקוותי עליך סמיכתי רק בך מבטחי. מה שקורה איתי אינו שובר אותי על אף שנפילתי- 'ה' אור לי'...

אותך אני מחפש אליך אני כוסף שתרחם עלי 'הוציאה ממסגר נפשי'. ואתה תמיד - מסתכל עלי נותן לי כח - ושומר עלי 'כי גמל עלי'.

זוה הסוד!

זכרות- שהחזקת מעמד גם בקור החודר, כשהעלים התייבשו ונפלו, בגשם, בשלה, בברד החזק... זכרות שלא עזבת את הכיסופים והגעגועים התקווה והחיזוקים... 'רגיע זמן גאולתך' זמן אור נשמתך לילה לאור יהפוך... השרך מתחיל לעלות יש שכר לפעולתך... תן יד עלה לאט דרג אחר דרג... האור ילך ויתעצם ילך ויגבר עד כיום יאיר. האילן ילבלב יגדלו הפירות יצאו דורות... לעולם אל תשכח חקוק עמוק בלבבך, שהכל זכרות- שהחזקת מעמד גם שם בחושך- שהיה נראה לעד... זהו הסוד!

פי האדם עץ השדה

אילן, אילן, / המשך משבוע שעבר

שבת שירה

שבת שירה היתה אחת משלושת השבתות בשנה שרביה"ק היה נוסע לאני"ש

שֶׁלש פְּעָמִים בְּשָׁנָה אָמַר תּוֹרָה בְּקִבְיֹת. הֵינּוּ שְׁהִיָּה נֹסֵעַ לְטַשְׁעֵרִין וְלְטִירְאָוִיָּע פְּעַם אַחַת בְּחָרְף וְיֵשֵׁב שָׁם עַל הַשֶּׁלֶש סְעֻדוֹת וְאָמַר שְׁתֵּי פְּעָמִים תּוֹרָה, הֵינּוּ בְּשַׁבַּת שִׁיבָה וְעוֹד אֵינָה שְׁבִיַת וְגַם בְּקִיץ הָיָה נֹסֵעַ לְשָׁם אֲבָל לֹא אָמַר תּוֹרָה בַּקַּע פְּעַם אַחַת בְּטַשְׁעֵרִין בְּשַׁבַּת נְחָמוֹ.

(חיי מוהר"ן - קכ"ו)

הסיבה שזורקים אוכל לציפורים בשבת

הר"ר מאיר מפרעמישלאן ז"ל אמר: דטעם שמשליכין מזונות לצפרים בשבת שירה, לפי שכתוב ולא מצאו דמשמע כאלו נאבד מהם דהוי ליה למיכתב לא היה. רק דאיתא במדרש היו דתן ואבירם, ושטו מן ממה שהיה להם בכליהם מאתמול ואמרו ראו שגם היום ירד מן, וה' הפר עצתם, והצפורים אכלו ולא נמצא, ואין ה' מקפח שכר בריה וזורקין להם, וכן הובא בטעמי המנהגים.

אך במגן אברהם (או"ח סימן שכ"ד סק"ז) כתב יש נוהגין לתת חיטין בשבת שירה לפני עופות, ואין נכון שאין מזונותן עליך, ובתוספות שבת (סק"ז) כתב דאפשר כיון שנהגו כן לשם מצוה, דמרגלא בפומייהו שעופות אמרו שירה בים אין להקפיד.

(פרדס יוסף - שמות ט"ז - כ"ז)

וגר זאב עם כבש

כי פעם אחת היו כת אחת שהיו חוקרים: באשר שכל חיה יש לה צל מיוחד, שבוה הצל דיקא היא רוצה לנוח שם. וכן יש צל מיוחד לכל חיה וחיה. כי כל חיה וחיה בוחרת לה איזה צל, ובאותו הצל דיקא היא רוצה לשכן שם, כפי הצל המיוחד לה. וכן יש לכל עוף ועוף ענף מיוחד, שבאותו הענף דיקא הוא רוצה לשכון.

ועל כן חקרו אם יכולים למצא אילן כזה, אשר בצלו ישכנו כל החיות. שכל החיות יהיו בוחרים ויתרצו לשכן בצל אותו האילן, ועל ענפיו (של אותו האילן) ישכנו כל צפרי שמיא. וחקרו שנמצא אילן כזה, ורצו לילך לשם אל אותו האילן. כי העונג המופלא שיש שם אצל אותו האילן אין לשער. כי יש שם כל העופות וכל החיות, ושם אין שום הזק משום חיה. וכל החיות וכו' מערבים שם, וכולם משחקים שם, ובודאי הוא תענוג מופלג מאד להיות שם אצל אותו האילן.

וחקרו לאיזה צד צריכים לילך לבוא אל אותו האילן. ונפל מחלוקת ביניהם על זה, ולא היה מכריע ביניהם. כי זה אמר שצריכים לילך לצד פלוני למזרח, וזה אמר למערב, וזה אמר לכאן וזה לכאן וכו'. עד שלא היו יכולים להכריע לאיזה צד צריכים לילך לבוא אל אותו האילן:

ובא חכם אחד, ואמר להם: למה אתם חוקרים באיזה צד לילך אל האילן, חקרו מתחלה מי ומי האנשים שיכולים לבוא אל אותו האילן. כי אל אותו האילן לאו כל אדם יכול לבוא אצלו, כי אם מי שיש לו המדות של האילן. כי זה האילן יש לו שלשה שרשים: שרש אחד הוא אמונה, והשני הוא יראה, והשלישי הוא עניויות. ואמת הוא גוף האילן. ומשם יוצאים ענפים. ועל כן אי אפשר לבוא אל האילן, כי אם מי שיש בו מידות הללו הנייל. (סיפורי מעשיות - מעשה יג)

שובבי"ם גימטריא מכון - ש"ס

כי זה הזמן להתחזק בלימוד התורה הקדושה

שורש האילנות אחד

כְּמוֹ שֶׁאָמַר רַבֵּי יוֹסֵי, אֵילָנוֹת, אוֹתָם שֶׁנִּרְאֶתָה מֵהֶם חֲכָמָה, כְּמוֹ חֲרוֹב, דָּקָל, פְּסִתוֹק, וְכַדוּמָה לָהֶם, כָּלֵם בְּהֶרְבֵּה [מִרְכָּבָה] אַחַת הֶרְבֵּבוּ. כָּל אוֹתָם שְׁעוֹשִׂים פְּרוֹת, פֶּרֶט לְתַפּוּחִים, סוּד אֶחָד הֵם, פֶּרֶט לְשִׁבְלִים שֶׁנִּפְרָדִים. כָּל אוֹתָם שְׁלֵא עוֹשִׂים פְּרוֹת, וְהֵם גְּדוּלִים, פֶּרֶט לְעֶרְבֵי נַחַל שֵׁישׁ לָהֶם סוּד לְבָדָם כְּמוֹ שֶׁלְמַעֲלָה, מֵינִיקָה אַחַת יוֹנְקִים, וְכָל אֶחָד מֵאוֹתָם הִקְטִנִּים, פֶּרֶט לְאֶזּוֹב, מֵאֵם אַחַת נוֹלְדוּ. (תירגום זוה"ק שמות)

אילן שיוורה בקול גדול

וְדַע, שֵׁישׁ אֵילָן, שֶׁגְּדִלִים עָלָיו עֲלִים, שֶׁכָּל עֲלֵה צִרְיָה לְהִיּוֹת גְּדִל מֵאָה שָׁנִים, וְהוּא נִמְצָא בְּפִרְדָּסִים שֶׁל הַשָּׂרִים, וְקוֹרִין אוֹתוֹ בְּלִשׁוֹנָם מֵאָה שָׁנִים. וּמִסְתַּמָּא כִּשְׁגָדֵל מֵאָה שָׁנִים, בְּוֹדָאֵי עוֹבְרֵי עָלָיו מֵהַ שְׁעוֹבְרֵי, וְאַחַר כֵּן בְּסוּף הַמֵּאָה שָׁנִים הוּא יוֹרָה בְּקוֹל גְּדוֹל כְּמוֹ קִנֵּי שֶׁרְפָה, שֶׁקוֹרִין אוֹרְמַטְעָה. (ליקוטי מוהר"ן - תורה מ"ח ח"ב)

קודם נבראו אילנות בגן עדן, ואח"כ בכל העולם.

וְאֵיךְ נִטְעָה? אֵלֶּא כִּשְׁהוֹצִיָּא הָאֶרֶץ אֵילָנוֹתֶיהָ וּפְרוֹתֶיהָ, הוֹצִיָּאָה בְּתַחֲלָה בְּגֵן עֵדֶן, וְאַחַר כֵּן בְּכָל הָעוֹלָם, וְהַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא בָּחַר בְּמָקוֹם הַהוּא וְהַכִּינּוּ לְהִיּוֹת שָׁם לְעוֹלָם. וְהוּא פּוֹקֵד אוֹתוֹ, וּמְשַׁקֵּה בְּטוֹבוֹ מֵאוֹתוֹ הַטוֹב הַנֶּשְׁפָּע מֵעֵדֶן שֶׁל מַעֲלָה. זֶהוּ שֶׁפְּתוּב (תהלים קד) יִשְׁבְּעוּ עֲצֵי ה' אֶרְצִי וְכו', אֱלוֹ אֵילָנוֹת שִׁבְּגוּ עֵדֶן. (זוה"ק בראשית)

יש עץ אחד שפָּרְיוֹ נִעֲשֶׂה עוֹף שְׁפּוֹרְחַם מְמֹנָה. (זוהר)

לתרומות והנצחות ע"ג העלונים והמבכנים השבועיים בליקו"מ סל"א: 050-418-0673

לקוטי מוהר"ן

וכל הפסוקות שאתם עושים אותם בלא סמון - שְׁאִינּוּ רוֹצֶה לְהִפְסִיד סָמוֹן בְּשִׁבְלֵי הַפְּסוּקָה, עֲדוּן אֵין הַפְּסוּקָה בְּשִׁלְמוֹת. אֲבָל כְּשֶׁחֲבִיבָה כָּל כֵּן הַפְּסוּקָה אֲצִלוּ עַד שְׁאִין סוּרְגִישׁ בְּהִפְסַד סָמוֹן, וּמוֹצִיא וּמְסַפֵּר סָמוֹן בְּשִׁבְלֵי הַפְּסוּקָה, זֹאת הַבְּחִינָה נִקְרָאת אֲמוּנָה. פִּי עֶשֶׂר אֲמוּנָה הִיא בְּסָמוֹן כְּשֶׁמְשַׁבֵּר תְּפִלּוֹת סָמוֹן.

